

Zarzuty i główne argumenty

Parlament podnosi trzy zarzuty na poparcie swej skargi.

Po pierwsze, Parlament twierdzi, że wybór podstawy prawnej dokonany przez Radę jest błędny, ponieważ środki będące przedmiotem zaskarżonej dyrektywy objęte są zakresem uprawnień Unii w dziedzinie ochrony środowiska, o których mowa w art. 192 TFUE. Owe środki powinny zatem zostać przyjęte na podstawie tego artykułu zgodnie ze zwykłą procedurą prawodawczą, a nie na podstawie art. 31 i 32 EWEA.

Po drugie, Parlament podnosi, że zaskarżona dyrektywa narusza zasadę pewności prawa, jako że wprowadza zasady kontroli i analizy, które nakładają się na zasady obowiązujące już na mocy dyrektywy 98/83/WE⁽²⁾.

Po trzecie, Parlament uważa, że wydając zaskarżoną dyrektywę, Rada naruszyła zasadę lojalnej współpracy między instytucjami, o której mowa w art. 13 ust. 2 TUE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 296, s. 12.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 98/83/WE z dnia 3 listopada 1998 r. w sprawie jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 330, s. 32).

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 3 grudnia 2013 r. w sprawie T-573/11 JAS Jet Air Service France przeciwko Komisji, wniesione w dniu 4 lutego 2014 r. przez JAS Jet Air Service France (JAS)

(Sprawa C-53/14 P)

(2014/C 102/31)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: JAS Jet Air Service France (JAS) (przedstawiciele: T. Gallois i E. Dereviankine, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie orzeczenia Sądu zawartego w sentencji wyroku z dnia 3 grudnia 2013 r. w sprawie T-573/11;
- uwzględnienie żądań podniesionych przez spółkę JAS Jet Air Service France w pierwszej instancji obejmujących stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 5 sierpnia 2011 r. w sprawie REM 01/2008 oddalającej wniosek o umorzenie należności celnych przywozowych w kwocie 1 001 778,20 EUR złożony w dniu 24 stycznia 2008 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi dwa zarzuty na poparcie odwołania od wyroku, w którym Sąd utrzymał w mocy decyzję Komisji z dnia 5 sierpnia 2011 r. oddalającą wniosek o umorzenie należności celnych przywozowych, złożony przez wnoszącego odwołanie.

W pierwszej kolejności wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi, że naruszył art. 13 rozporządzenia (EWG) nr 1430/79⁽¹⁾ i art. 239 wspólnotowego kodeksu celnego⁽²⁾, gdyż nie uznał zaistnienia „szczególnej sytuacji” umożliwiającej przyznanie żądanego umorzenia. Sąd stwierdził, że sytuacja wnoszącego odwołanie nie była porównywalna z sytuacją spółki CALBERSON BV (sprawa REM 10/01), której Komisja przyznała umorzenie.

W drugiej kolejności wnoszący odwołanie uważa, że Sąd naruszył wyżej cytowane artykuły, gdyż nie uwzględnił, w celu uznania zaistnienia „szczególnej sytuacji”, nieprawidłowości występujących w ramach wewnętrznej procedury wydawania i kontroli pozwoleń na przywóz zwolniony z podatku VAT, zwanych A12 (art. 275 francuskiego kodeksu podatkowego i przepisy wykonawcze do niego). Sąd przeniósł ciężar dowodu i naruszył zatem ogólne zasady prawa uznając, że to do wnoszącego odwołanie należało wykazanie w szczegółach skutków wskazanych nieprawidłowości.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1430/79 z dnia 2 lipca 1979 r. w sprawie zwrotu lub umarzania należności celnych przywozowych lub wywozowych (Dz.U. L 175, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez cour d'appel de Mons
(Belgia) w dniu 5 lutego 2014 r. – Régie communale autonome du stade Luc Varenne przeciwko
państwu belgijskiemu**

(Sprawa C-55/14)

(2014/C 102/32)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel de Mons

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Régie communale autonome du stade Luc Varenne

Strona pozwana: Państwo belgijskie

Pytania prejudycjalne

Czy udostępnianie urządzeń sportowych używanych do celów związanych wyłącznie z piłką nożną, rozumiane jako możliwość używania w określonych momentach płyty boiska stadionu do piłki nożnej (boisko) i korzystania z niego, jak również z szatni dla piłkarzy i arbitrow w wymiarze maksymalnie 18 dni w sezonie sportowym (przy czym sezon sportowy rozpoczyna się w dniu 1 lipca każdego roku kalendarzowego i kończy w dniu 30 czerwca następnego roku) stanowi najem nieruchomości zwolniony z podatku w rozumieniu art. 13 część B lit. b) szóstej dyrektywy Rady Wspólnot Europejskich nr 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku ⁽¹⁾ (art. 135 akapit pierwszy [ust. 1 lit.] l) dyrektywy VAT nr 2006/112 ⁽²⁾) w zakresie, w jakim przyznającemu prawo używania i korzystania:

— przysługuje w pełni i w całym zakresie uprawnienie do przyznawania identycznych praw innym osobom fizycznym lub prawnym w czasie innym niż przywołane 18 dni,

— przysługuje prawo dostępu do tych urządzeń w każdym czasie, bez uprzedniej zgody podmiotu otrzymującego prawo używania i korzystania, w szczególności w celu zapewnienia ich prawidłowego używania i zabezpieczenia przed szkodami, jedynie pod warunkiem niezakłócania prawidłowego przebiegu zawodów sportowych,

— ponadto przysługuje mu prawo do stałej kontroli dostępu do urządzeń, w tym w okresie ich używania przez R.F.C.T.,